

Sygn. akt V GC 507/12

WYROK

WIM IEN IUR ZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Dowhanycz-Turoń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Jagieła

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Spółka z o.o. w S.

przeciwko: (...) Spółka z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 31.08.2012 r. sygn. akt V GNc 985/12, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 63. 826,65 zł (sześćdziesiąt trzy tysiące osiemset dwadzieścia sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty

- 28.698,42 zł od dnia 14.01.2012 roku do dnia zapłaty,

- 7.936,21 zł od dnia 07.02.2012 roku do dnia zapłaty,

- 27.192,02 zł od dnia 12.03.2012 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.222,84 złotych tytułem kosztów postępowania po stosunkowym ich rozdzieleniu.

Sygn. akt V GC 507/12

UZASADNIENIE

(...) **Sp. z o.o. w S.** reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie z dnia 04 czerwca 2012 r. skierowanym przeciwko (...) **Sp. z o.o. w P.** wniosła o zasądzenie kwoty 28.698,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14.01.2012 r., 7.936,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 07.02.2012 r., 27.192,02 zł z ustawowymi odsetkami od

dnia 12.03.2012 r., 5.361,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa, kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podniosła, że dnia 01.03.2012 r. zarejestrowana została zmiana nazwy (...) Sp. z o.o. J. na (...) Sp. z o.o. w S.. Wskazała, że strona pozwana dokonywała zakupów towarów handlowych w spółce (...) na podstawie faktury (...) na kwotę 28.698,42 zł, (...) na kwotę 7.936,21 zł, (...) na kwotę 27.192,02 zł. Zaznaczyła, że pozwana nie uiściła za zakupione towary płatności pomimo upływu terminów zapłaty. Z tytułu zapłaty za wcześniejsze transakcje strona powodowa obciążyła stronę pozwaną odsetkami za zwłokę w wysokości 5.361,23 zł. Podkreśliła, że wzywała pozwaną do zapłaty powyższych kwot, zaś w odpowiedzi pozwana uznała swój dług oraz wniosła o anulowanie obciążenia z tytułu odsetek.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31.08.2012 r. (k.30) Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w sprawie V GNc 985/12 nakazał stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. aby zapłaciła powodowi kwotę 69.187,88 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot

28.698,42 zł od dnia 14.01.2012 r. do dnia zapłaty,

7.936,21 zł od dnia 07.02.2012 r. do dnia zapłaty,

27.192,02 zł od dnia 12.03.2012 r. do dnia zapłaty,

5.361,23 zł od dnia 04.06.2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.482,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

W wywiezionym **sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty** (k.35) strona pozwana reprezentowana przez radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu zaprzeczył wszelkim okolicznościom podanym przez powoda o ile ich wyraźnie nie przyznaje. Zarzucił, że powód dochodzi odsetek ustawowych w kwocie 5.361,23 zł za opóźnienie w płatności tytułu umowy sprzedaży produktów, którymi handluje jednakże nie udowodnił w pozwie swojego roszczenia nie wykazał faktur, terminów płatności i dat wpłat. Podniósł, że wszystkie te dane wynikają tylko z zestawienia sporządzonego przez powoda. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia w zakresie kwoty 1.543,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 04.06.2012 r. do dnia zapłaty. Zaprzeczyła jakoby doszło do uznania roszczenia przez stronę pozwaną, stąd nie doszło do przerwania biegu przedawnienia.

W **odpowiedzi na sprzeciw** (k.54) powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami działającymi w formie spółek kapitałowych.

Dnia 01.03.2012 r. zarejestrowana została zmiana nazwy i siedziby powodowej spółki (...) Sp. z o.o. J. na (...) Sp. z o.o. w S..

(odpisy KRS k.28-29,40-44, postanowienie k.6-11)

Powód sprzedał stronie pozwanej towary objęte fakturami VAT

nr (...) z dnia 29.11.2011 r. na kwotę 28.698,42 zł z terminem płatności do dnia 13.01.2012 r.,

nr (...) z dnia 23.12.2011 r. na kwotę 7.936,21 zł z terminem płatności do dnia 06.02.2012 r.,

nr (...) z dnia 26.01.2012 r. na kwotę 27.192,02 zł z terminem płatności do dnia 11.03.2012 r.

Strona pozwana mimo wykonania umowy przez powoda nie dokonała zapłaty na jego rzecz powyższych kwot.

Dnia 19.03.2012 r. powodowa spółka wystosowała do strony pozwanej notę odsetkową nr (...) w której poinformowała, że za przekroczenie terminu zapłaty należności wykazanych w załączonym rozliczeniu naliczyła za lata 2009-2011 odsetki za zwłokę w wysokości 5.361,23 zł. Do noty dołączono rozliczenie terminów płatności.

Dnia 19.03.2012 r. powodowa spółka wystosowała do strony pozwanej wezwanie do zapłaty kwot z w/w faktur VAT oraz kwoty objętej w/w notą odsetkową.

Dnia 17.05.2012 r. pełnomocnik powodowej spółki wystosował do pozwanej pismo przygotowawcze zakreślając termin 5 dni na wykonanie przez pozwaną w/w zobowiązań.

(faktury VAT k.12-14, nota odsetkowa k.15-16, wezwanie do zapłaty k.17-18, pismo przygotowawcze z dnia 17.05.2012 r. k.19)

Strona pozwana wystosowała do powodowej spółki dnia 30.05.2012 r. pismo o następującej treści :

„Prosimy o wyrażenie zgody na przedłużenie terminu płatności następujących faktur :

1) zapłata za fakturę VAT nr (...) (kwota 28.698,42 zł, termin płatności 13.01.2012 r.) zostanie wniesiona w dniu 06.06.2012 r. (decyduje data obciążenia rachunku bankowego firmy (...)),

2) zapłata za fakturę VAT nr (...) (kwota 7.936,21 zł, termin płatności 06.02.2012 r.) oraz za fakturę VAT nr (...) (kwota 27.192,02 zł, terminem płatności 11.03.2012 r.) zostaną wniesione w dniu 06.06.2012 r. (decyduje data obciążenia rachunku bankowego firmy (...)),

3) Firma (...) sp. z o.o. anuluje firmie (...) wystawione do dnia dzisiejszego noty odsetkowe (noty wystawione przez T. Polska), przy zachowaniu przez firmę (...) powyższych warunków (...).”

(pismo strony pozwanej do powoda k.20)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczeń dotyczących zapłaty za faktury nr (...) z dnia 29.11.2011 r. na kwotę 28.698,42 zł z terminem płatności do dnia 13.01.2012 r., nr (...) z dnia 23.12.2011 r. na kwotę 7.936,21 zł z terminem płatności do dnia 06.02.2012 r. oraz nr (...) z dnia 26.01.2012 r. na kwotę 27.192,02 zł z terminem płatności do dnia 11.03.2012 r.

Powód w całości dowiódł w tym zakresie za pomocą dowodów z dokumentów zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnej, żądanej kwoty. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaferowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Istotne w tym zakresie jest, że strona pozwana reprezentowana przez radcę prawnego w wywiedzionym sprzeciwie od nakazu zapłaty nie podniosła żadnych zarzutów w zakresie roszczenia powoda dotyczącego zapłaty za faktury nr (...). Nie przeczyła ani zawarciu umowy sprzedaży przez strony zatem istnieniu roszczenia, ani nie kwestionowała jego wysokości. W tym zakresie również ważne jest, że strona pozwana wystosowała do powodowej spółki dnia 30.05.2012 r. pismo o następującej treści :

„Prosimy o wyrażenie zgody na przedłużenie terminu płatności następujących faktur :

1) zapłata za fakturę VAT nr (...) (kwota 28.698,42 zł, termin płatności 13.01.2012 r.) zostanie wniesiona w dniu 06.06.2012 r. (decyduje data obciążenia rachunku bankowego firmy (...)),

2) zapłata za fakturę VAT nr (...) (kwota 7.936,21 zł, termin płatności 06.02.2012 r.) oraz za fakturę VAT nr (...) (kwota 27.192,02 zł, terminem płatności 11.03.2012 r.) zostaną wniesione w dniu 06.06.2012 r. (decyduje data obciążenia rachunku bankowego firmy (...))(...)"

Treść tegoż pisma wskazywała zdaniem Sądu jednoznacznie, że strona pozwana uznała zasadność roszczenia powoda z tytułu w/w faktur VAT albowiem nie kwestionując należytego wykonania umowy przez powoda wносиła o prolongowanie terminu zapłat. Oznaczyła przy tym w sposób szczegółowy których faktur owa prośba dotyczy, na jaką kwotę opiewających oraz z jakim terminem płatności. Uznanie roszczenia w tym zakresie nie budziło żadnych wątpliwości Sądu. Było to tzw. uznanie niewłaściwe. Jak wskazuje bowiem judykatura uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia (vide : wyrok S.A. w Katowicach z dnia 31.01.2013 r. I ACa 663/12).

Bezspornie zatem w niniejszej sprawie strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowy sprzedaży. Powód oczekując w zamian zapłaty stosownej ceny przeniósł bowiem na pozwanego własność towarów wymienionych w treści rzeczonych faktur VAT i wydał je pozwanemu, a on niewątpliwie je odebrał. Jak zaś stanowi art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Skoro powodowa spółka nie wyraziła zgody na wnioskowaną prolongatę terminów zapłaty, to pozwana winna była uiścić należności wynikające z w/w faktur. Wobec zaś braku owej zapłaty powództwo w tym zakresie Sąd zobligowany był uznać za zasadne.

Sąd miał równocześnie na uwadze, że strona pozwana w wywiedzionym sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła iż powód dochodzi odsetek ustawowych w kwocie 5.361,23 zł za opóźnienie w płatności z tytułu umowy sprzedaży produktów, którymi handluje jednakże nie udowodnił w pozwie swojego roszczenia nie wykazał faktur, terminów płatności i dat wpłat. Zarzuciła, że wszystkie te dane wynikają tylko z zestawienia sporządzonego przez powoda.

Sąd podzielił słusność opisanego zarzutu. Strona powodowa reprezentowana przez radcę prawnego wzywana była bowiem do ustosunkowania się do w/w zarzutu pod rygorem skutków z art. 230 i 207 § 3 i 6 k.p.c. jednakże poza wywiedzeniem pisma procesowego w tym zakresie nie wnioskowała o przeprowadzenie żadnych nowych dowodów. W niniejszej sprawie zatem na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że przysługuje mu względem pozwanego roszczenie o zapłatę ustawowych odsetek z tytułu nieterminowej zapłaty ceny wynikających z zawartych przez strony umów sprzedaży.

Sąd miał bowiem na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż sąd go naruszył (vide : wyrok S. A. w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r. I ACa 1457/2003). Zważyć przy tym należało, że artykuł 6 kc dopuszcza możliwość rozstrzygnięcia przez sąd sporu także wtedy, gdy strona obciążona ciężarem dowodu nie udowodni faktów, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, co jest

zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontrydiktoryjnego postępowania sądowego (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. II CSK 22/2007).

W tej sytuacji zdaniem Sądu powód obowiązany był wykazać dokładnie fakt zawarcia poszczególnych umów sprzedaży na mocy których pozwany zobowiązany był do zapłaty ceny z tytułu zakupionych towarów, terminy płatności wynikające z tychże umów jak również daty wpłat należności z tytułu ceny dokonywanych przez stronę pozwaną. Należy bowiem wskazać, że sama sporządzona nota odsetkowa, jest jedynie dokumentem prywatnym (art.245 k.p.c.) potwierdzającym fakt sporządzenia określonego zestawienia należności przez osobę sporządzającą notę odsetkową. Nie dowodzi ona jednocześnie faktu, że istotnie zostały wystawione faktury VAT wymienione w nocie odsetkowej ze wskazanymi terminami płatności oraz że należności wynikające z nich zostały uregulowane z opóźnieniem – w datach wskazanych w nocie odsetkowej. Obowiązkiem powoda dochodzącego w procesie zapłaty z tytułu odsetek ustawowych wynikających z tytułu opóźnień strony pozwanej w zapłacie ceny za zakupione przez nią towary było zatem wykazanie wysokości należności z tytułu ceny oraz terminu płatności, jak również dat faktycznej zapłaty należności przez stronę pozwaną. Tymczasem powód nie przedłożył w postępowaniu żadnej z faktur VAT ani żadnego dowodu wpłaty należności, nie wykazując tym samym czy pozwany popadł w opóźnienie z zapłatą należności, jeśli tak ile dni ono wynosiło, a tym samym nie wykazując wysokości roszczenia z tytułu ustawowych odsetek wynikających z opóźnienia w zapłacie ceny. W ocenie Sądu zaoficerowane przez powodową spółkę w niniejszym postępowaniu dowody nie doprowadziły do udowodnienia roszczenia w zakresie kwoty 5.361,23 zł.

Z pewnością nie można było też przyjąć, że strona pozwana pismem z dnia 30.05.2012 r. uznała roszczenie powoda w tym zakresie. Treść tegoż pisma nie odnosi się bowiem do noty odsetkowej nr (...) w wysokości 5.361,23 zł, a stanowi jedynie propozycję pozwanej w zakresie tego, że firma (...) sp. z o.o. anuluje firmie (...) wystawione do dnia 30.05.2012 r. noty odsetkowe (noty wystawione przez (...)), przy zachowaniu przez firmę (...) powyższych warunków. W piśmie zatem nie ma mowy o konkretnej nocie, tylko o bliżej nieokreślonych notach. Dokument ten nie mógł stanowić tzw. uznania niewłaściwego.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie badał podniesionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu przedawnienia. Dotyczył on bowiem częściowo tylko kwoty 5.361,23 zł (w zakresie kwoty 1.543,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 04.06.2012 r.), którą Sąd w całości uznał za nieudowodnioną. Stąd bezprzedmiotowe byłyby rozważania w kwestii przedawnienia.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, zaś dalej idące powództwo oddalono – co odzwierciedla punkt II wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dni następujących po upływie terminów płatności faktur VAT załączonych do pozwu albowiem były to dni wymagalności tych roszczeń. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na dyspozycji art. 100 k.p.c. stanowiącego o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu. Zważyć zatem należało, że powód domagał się zapłaty kwoty 69.187,88 zł, zaś zasądzono od strony pozwanej sumę 63.826,65 zł. Biorąc pod uwagę kwotę żadaną oraz zasądzoną Sąd stwierdził, iż powód w 92% wygrał niniejszy spór sądowy, zaś pozwany w 8%. Wynik procentowy należało więc odnieść do kosztów poniesionych przez strony. Sąd miał na uwadze, że powód poniósł łączne koszty w kwocie 7.077,00 zł (3.460,00 zł – opłata od pozwu, 3.617,00 zł - koszty zastępstwa procesowego), natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (brak było dowodu na uiszczenie 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Pomnożywszy owe koszty stron przez ich procentowe wygrane tzn. 7.077,00 zł x 92% oraz 3.600,00 zł x 8% Sąd uzyskał odpowiednio wyniki 6.510,84 zł i 288 zł. Ich różnica stanowiła kwotę 6.222,84 zł i należało zasądzić ją od strony pozwanej na rzecz powoda – co odzwierciedla punkt III wyroku.

Sąd podczas rozprawy w dniu 28.03.2013 r. oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron albowiem po pierwsze został on przez radcę prawnego sformułowany błędnie – brak jest w ogóle tezy dowodowej tj. na jaką okoliczność miałby ten dowód być przeprowadzony. Po drugie nawet gdyby na korzyść strony pozwanej przyjąć, że cała treść sprzeciwu od nakazu zapłaty stanowi tezę dowodową to pamiętać należy, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, tymczasem wnioskowany dowód nie spełniał tychże kryteriów. Zgłoszenie dowodów dotyczących ustalenia faktów nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy należy zdaniem Sądu uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania (art. 217 § 2 k.p.c.). Okoliczności sporne w rozumieniu art. 217 § 2 k.p.c. dotyczą faktów „mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie”, a nie wszelkich okoliczności podnoszonych przez strony (vide : wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1997 r. I PKN 71/96 oraz z dnia 19 maja 1997 r. I PKN 179/97). Po trzecie, zdaniem Sądu wszystkie okoliczności sporne w niniejszym postępowaniu zostały już wyjaśnione, stąd nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania stron. Jak bowiem wynika z dyspozycji art. 299 k.p.c. przesłuchanie stron jest jedynie dowodem subsydiarnym (jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron).